

Thư cuối năm, Để Quên Người Tình

Thư của Nguyễn Trọng Dzũng

Thưa bạn,

Ở vào tuổi này nếu tôi có kể về những “cái hay quên”, chắc hẳn bạn sẽ cho là bình thường. Nhưng câu chuyện dưới đây, mà tôi đặt tên là “*Để quên người tình*”, sẽ là chuyện khó tin, nếu không phải đã thực sự xảy ra với tôi trong một chuyến đi xa hôm tháng 9.

Câu chuyện chỉ có tôi và “người tình” của tôi, một người tình không chân dung. Không chân dung không phải vì tôi muốn dấu mặt nàng với bà xã hay với bạn. Chẳng qua đó chỉ là cách tôi gọi cái *computer* của tôi. Từ ngày qua Mỹ, biết sử dụng PC, rồi công ăn việc làm của tôi liên quan tới *computer*, dần dà tôi đâm ra say mê “nàng” (“cái” *computer* mà). Ngồi suốt ngày ở sở không đủ, tối về còn ngồi đèn khuya, và sáng ra thức sớm cũng vẫn kè kè bên cạnh “nàng”. Đến ngày về hưu, tôi lại càng say đắm mù lòa hơn. Có một dạo bà xã phải ra tối hậu thư: “Sao, bây giờ mê *computer* rồi không ngó ngàng gì vợ con nữa phải không?” Tôi trấn an: “*Computer* chỉ là người tình không chân dung của anh, làm sao thay thế được em là người tình muôn thuở!” Câu nói đó có vẻ “mát ruột”, hơn nữa thấy không thể chia rẽ “mối tình” của tôi được, sau cùng bà xã đành để tôi tự do mê “nàng”.

Trở lại với câu chuyện “*Để quên người tình*”. Chuyện xảy ra vào một ngày giữa tháng 9, trên đường bay từ Los Angeles về nhà. Tại trạm kiểm soát an ninh phi trường Burbank, theo qui định, tôi phải lấy *laptop* ra khỏi *backpack*, cho chạy qua *scanner* kiểm soát. Xong, qua bên kia, nhận lại hành lý. Chính tại đây tôi đã “*để quên người tình*”, không cất vào *backpack*, cứ thế tôi lên máy bay, về thẳng nhà.

Bỏ quên người tình, một thứ rất gắn bó với mình, thì quả là hi hữu. Chính tôi cũng không tưởng tượng được làm sao tôi có thể đăng trí đến thế. Nhưng chuyện gì xảy ra cũng có căn nguyên của nó.

Khi đưa hành lý qua *scanner*, tôi dùng hai cái *trays*, một *tray* tôi để *laptop*, một *tray* tôi bỏ tất cả những thứ hăm bà lằng trong túi quần và trên người, đồng hồ, thắt lưng, *cell phone*, *blue tooth*, tiền cắc, giấy và nón, v.v... hai *trays* lần lượt chạy qua *scanner* không gặp trở ngại gì. Lúc đó hành khách khá đông, không tiện đứng ngay tại đây chuyển, cản trở lưu thông, tôi ôm đồ đặc đến cái bàn phía xa, có ghế ngồi, đi giày, thu hồi vật dụng, sắp xếp cho thoải mái. Để đỡ cồng kềnh, ôm đi cho dễ, tôi chồng 2 *trays* lên nhau. Trong *tray* số 1 chỉ để có cái *laptop* mỏng dính, khi chồng lên nhau, nó nằm thon lòn bên dưới *tray* số 2. “Thủ phạm” chính là đây.

Có chỗ đứng rộng rãi, tôi thủng thẳng đi giày, cất đồ vào túi, đeo thắt lưng, đội nón. Nhìn vào trong *tray*, thấy trống trơn không còn gì nữa, tôi yên chí, cứ thế tà tà kéo *backpack* (có bánh xe) đi. Quên bằng cái *laptop* nằm sát đáy “*tray* số 1” phía dưới, bị cái “*tray* số 2” chồng bên trên che khuất.

Ngồi tại phòng đợi, còn sớm cả tiếng đồng hồ, tôi lấy *sudoku* ra chơi (một trò chơi gồm những con số, giống như “ô chữ”, rất lôi cuốn). Trong lúc ngồi chờ, tôi loáng thoáng nghe loan báo trên hệ thống phóng thanh rằng có ai để quên *laptop*, hãy ra nhận lại tại *security check point*. Lời loan báo được lặp đi lặp lại 2, 3 lần. Mãi mê với *sudoku*, tôi tỉnh bơ,

không may một chút nghi ngờ gì, đó là *laptop* của mình. Trong bụng còn thầm nghĩ : "*cái tên nào mà đăng trí đến thế, có cái laptop đem theo cũng không nhớ !*"

Ba tiếng đồng hồ sau về đến nhà, nghỉ ngơi tắm rửa đầu đó, ngồi soạn hành lý, tôi mới rụng rời phát giác ra thiếu mất cái *laptop*. Sự nhớ lại lời loan báo tại phi trường, tôi biết ngay "*cái-tên-nào-mà-dăng-trí-đến-thế*" ở phi trường Burbank là chính tôi !!! Tuy biết chắc *laptop* bị bỏ quên tại phi trường chứ không phải nơi nào khác, tôi vẫn lo âu, e ngại *security* sau khi không thấy ai đến nhận, họ sẽ phá hủy, như tôi vẫn thường nghe cảnh cáo trên hệ thống phóng thanh của phi trường nói về biện pháp an ninh đối với hành lý vô thừa nhận.

Loay hoay vào internet, gọi chỗ này, hỏi chỗ kia, nửa tiếng đồng hồ sau tôi mới tìm ra số điện thoại của phòng phụ trách an ninh phi trường Burbank. Khi nói chuyện với người *supervisor*, bà ta yêu cầu tôi mô tả cái *laptop* để nhận dạng, và hỏi tôi đã đi qua *check point* vào lúc nào. Tất nhiên chuyện này đối với tôi không khó khăn gì. Sau cùng bà ta xác nhận văn phòng an ninh phi trường đang cất giữ một *laptop* đúng như cái tôi mô tả. Bà đề nghị tôi hãy đến nhận ngay trước khi chấm dứt phiên trực của bà vào lúc 9 giờ tối. Nếu không, khi đổi phiên bà ta phải giao máy cho văn phòng "*Lost and Found*". Khi nghe nói tôi đang ngồi nhà ở Livermore, cách Burbank 350 miles, bà ta đề nghị cách giải quyết linh động, không cần đích thân tôi đến, mà có thể nhờ bất kỳ ai thay mặt, miễn là phải chứng minh lý lịch. Tôi vội vàng liên lạc với một chú em. Lúc đó đã 5:30 chiều, rất may mắn chú vẫn còn đang trong văn phòng, cách phi trường Burbank 30 phút.

Đến 7 giờ 30 chú em gọi lại cho biết chú đang có cái *laptop* trong tay. Tôi thở phào nhẹ nhõm !

Nhưng câu chuyện chưa chấm dứt ở đó, còn một chút rắc rối phải giải quyết là tuần sau đó tôi đi Canada, cần có "người tình" đi theo. Hơn nữa "người tình" của tôi lưu trữ tất cả hình ảnh và những *files* mà tôi đang soạn thảo cho *website* Đại hội Hợp mặt THDL Hawaii vừa tổ chức xong hôm đầu tháng. Sau khi tính toán cân nhắc các phương tiện khả dĩ có thể áp dụng, như FedEx, UPS, xe đồ Hoàng, v.v... tất cả đều có điểm này hoặc điểm nọ không hoàn hảo, lại thêm được bà xã khuyến khích, nhận làm tài xế, tôi quyết định đem xe đi "đón người tình" về.

Sáng hôm sau, vợ chồng tôi mượn một chiếc xe (mượn xe mới, đi cho chắc ăn), khởi hành từ Livermore lúc 7:30 am. Chạy một mạch trực chỉ nhà chú em ở Northridge (vùng phía Bắc Los Angeles County). Lấy *laptop*, kiểm một tiệm ăn, đánh một bữa no nê, bù cho tối hôm trước ăn không ngon ngủ không yên. Rồi lái xe về. Trong lòng thầm khâm phục và cảm ơn cách giải quyết linh động, mau mắn và tinh thần phục vụ hết lòng của nhân viên an ninh tại phi trường Burbank, gần đây được đổi tên là "*Bob Hope Airport*".

Tôi rút ra kết luận, vậy là mình đã bắt đầu mắc "bệnh hay quên", từ nay phải luôn luôn tay trong tay với người tình. Song tôi lại nghĩ thêm, đến một ngày nào đó liệu mình có còn nhớ rằng mình có một người tình cần cặp kè không? Câu trả lời có nhiều phần chắc là "không". Bốn năm trước, khi mới về hưu, tôi đã kể cho bạn nghe câu chuyện "*Đôi giấy số 6*", qua năm sau là chuyện "*Món quà Giáng sinh trên nóc nhà xe*", năm nay là chuyện "*Đề quên người tình*" này. Rồi đây chắc chắn sẽ còn những chuyện quên thân sâu hơn nữa. Nhưng xin bạn đừng trông chờ tôi kể lại, vì lúc đó chắc gì tôi còn nhớ để mà viết ra nữa.

Hôm nay xin chúc bạn nếu chưa quên thì rán đừng quên. Nếu bắt đầu quên thì rán quên từ từ, giữ tốc độ chậm chậm. Bạn nào đã về hưu thì đây là lúc bạn cần luôn luôn tay trong tay với người tình của mình.

Thân mến,

NT Dzũng

